

2024

A D V E N T

Elmélkedések minden napra december 1-jétől december 24-ig

Bokor Község, 5. régió

ELŐSZÓ

Lassítsd le a felpörgetett élet rohanó kerekét! Ne engedd, hogy szétszedjen, külső propagandájával a rabjává tegyen! Próbálj meg csendet teremteni magadban, környezetedben, legalább ezekben a szent napokban! Használd föl ezt a csendet visszatekintésre, gondolataid, cselekedeteid, életed rendezésére, hálaadásra, tervezésre, erőgyűjtésre.

Benne élünk az Istenre vágyódó emberiség nagy családjában. De csak a földet nézve sarat, szemetet, köveket, tüskéket, ködöt, sötétséget látunk. Fölemelt fejjel tudunk tiszta levegőt szívni, így látjuk meg a kék eget, Isten napsugarát, a csillagokat, a fényt.

Visszatekintve az elmúlt esztendőre, mérlegre tudod tenni önmagadat, mindennapjaidat, viszonyulásodat a környezetedhez, Istenhez, emberekhez, saját lelkiismeretedhez. A csend segít észrevenni a helytelent, a hibát, a bűnt, a mulasztást. A csend segít ott legbelül feltenni a szeretet szemüvegét. Ott belül, a lelkiismeretedben egyedül vagy a teremtő Isteneddel. Kimondja a lelked: Sajnálom, bocsáss meg! Segíts rendezni a rendetlenséget, egyenesíteni a görbét, tisztítani a zavarost!

A csendben észreveszed a pozitív dolgokat is, a jókat, a kapott kegyelmeket, külső-belső segítséget, Isten gondviselő szeretetét. Észreveszed, hogy sok a megköszönni való. Tudj hálát adni! A nemes lelkek hálásak, a hála az igazi szeretet, utat készít a további segítségnek. A hálaadó imádság a mennyország istentisztelete.

A csend segít az előrenézésben, a tervezésben. Beláttatja veled, hogy egyedül nem megy, külső, felső erőre van szükséged, hogy Isten akarata szerint folytathasd életedet, hogy végig tudd járni a neked kijelölt utat. Beismered, hogy minden kapott jónak, lelkiességnek, erőnek, szeretetnek nem temetője, hanem csatornája vagy. Add tovább, sugározd kifelé! Nem élhetsz önmagadnak! Ki kell nyújtanod a kezedet, adni, segíteni, fölemelni, simogatni. Vedd észre a feléd kinyúló, segítséget kérő kezét, hangot! Isten akarja használni a te kezedet.

A jászol közelében törjön föl lelkedből a bánat, a hálaadás, a jóakarát, a segítő szeretet forrása. Lásd meg, hogy nem egyedül vagy ott! Ha kinyitod a szemedet, örömmel veszed észre, hogy testvéreidet ugyanazok vagy hasonló gondolatok vitték Jézushoz. Felemelt fejed vegye észre a melletted menetelő, veled szenvedő, jót akaró testvéredet is! Fogd meg a kezét, mert a sok összefonódott kéz megsokszorozza az erőt! Közösen, közösségben Isten erejének áramoltatása lehetővé teszi az emberek felé.

Gondolatébresztéshez, visszaemlékezéshez, hálaadásul, jó szándékkal vedd kezébe ezt a kis füzetet. Hangolja, frissítse lelkedet! Gazdagítson! Hason rád erősítőleg, hogy hitben, reményben, szeretetben folytathasd ebben az életben a számodra kijelölt utat!

Áldjon és segítsen a Mennyei Atya lehajló szeretete a közénk jött Jézusban!
Fogadd testvéreid ajándékát!

Bősze Rozika (néni)

(A fenti bevezető az 1997. évi Móri Karácsonyi Ajándék kötet előszavaként jelent meg. Akik ismerték Rozikát, azok tudják, hogy szavai és egész élete összhangban voltak egymással. Az írás gondolatai ma is örök érvényűek számunkra...)

Döbbenetes képek a világ végéről! Jézus közli tanítványaival, hogy a történelem végén ismét eljön. Mi mai tanítványok, Jézus-követők, hisszük ezt? Vagy olyan bizonytalan távoli eseménynek tekintjük, amelyre soha nem kerül sor? Mert ha hinnénk és valóban készülnénk erre a napra, akkor másként élnénk. A keresztények sorsa, Földünk állapota nem éppen fényes ezekben az időkben. Az „idők jelei” ébresztgethetnek bennünket, és ez a mai evangéliumi szakasz több mindenre felhív:

A szembenézésre! Ez a világ mulandó! Lehet „fenntartható fejlődésről”, gazdasági növekedésről stb. beszélni. Bálványozhatják a civilizáció előrehaladását. Egyszer mindennek vége lesz. Tényleg! Nekünk is végünk lesz – már ami a földi létet illeti. Ebben a világban lehet sok minden következmények nélküli – kinek-kinek sikerül ez a mutatvány! („Következmények nélküli ország!”) De egyszer megmérettetik minden és mindenki. Akkor kimondatik a jóra, hogy jó!, a rosszra, hogy rossz!, és a bűnre, hogy bűn! A mai szakasz szembesít, hogy lássuk magunkat, úgy ahogyan Isten lát. Most még van idő a bűnbánatra, a bocsánatkérésre Istentől és egymástól.

A tanúságtételre! Nekünk nem katasztrófafilm a világ vége, hanem reménnyel tölt el. „Emeljétek fel fejeteket, mert elérkezett megváltástok napja!” De jó lenne, ha a halálunkra is úgy tudnánk gondolni, mint hazaérkezésre! (Éppen a temetőben jártam e gondolatok megírása előtt.) Hiszem, ha Jézus Krisztus útján járunk, akkor az Isten Országába már „befogadott” bennünket.

El ne nehezedjen a szívünk! Az „Advent” jelentése „Úrjövetel”. Ha nyitott szívvel élünk Isten és embertársak felé, és gondolatainkat folytonosan átjárja, hogy mi a feladatunk e múltó világban, akkor méltók leszünk arra, hogy „megmeneküljünk”!

Horváth Józsi, Tata

***

Mikor, hogyan, mennyire?

- A nép várta
- Ezt tette velem az Úr
- Isten elküldte
- A Szentlélek ereje

A nép, a tömeg nagyon izgalmas, ambivalens kérdés. Mindannyian benne vagyunk. A széles út a pusztulásba visz, sokan vannak rajta. A keskeny út visz az életre, kevesen követik. Kis kitérő, Madách Imrét idézem: „A tömeg a végzet arra ítélt állata, mely minden rendnek malmán húzni fog. Mert arra van teremtve. Már ma mentsd fel, amit te eldobsz, ő meg nem nyeri, és új urat keres magának.”

Nagy a felelősségünk, hogy a sokaságban hol és mennyire helyezkedünk el, milyen pozíciót vállalunk. Ha követnek, bírjuk-e? Csak az hívjon magával, aki vezetni mer! (Váci Mihály)

Mit tett velem az Úr? Rossz döntéseimet ne varrjam a jó Isten nyakába! Sokszor hallom szomorúan: „Ja, kérem, nem tehetek róla, ezt dobta a gép.” (A gépet is emberek csinálták, rossz önfelmentés.) Szintén elkésérít, amikor ezt hallom hibázáskor vagy késéskor: „Ember tervez, Isten végez.” Milyen érdekes, behoztuk az egyházi levegőt hiányaink, botlásaink elfedésére.

Isten mindig küldi az embert. A kapcsolatainkból élünk. Minket is küld a másik emberhez. Mindez tart egy életen át. Segítséget adunk és kapunk. Ápolunk, és minket is ápolnak. Ne mondhasa a bajban lévő embertársunk, hogy nincs emberem! Legyünk egymás létrafokai! (Sütő András)

A Szentlélek ereje. Innen egy huszárvágással váltok a kegyelem szóra. Sokszor csodálatos, erőt adó, optimista kisugárzást érzünk általa, DE Reményik Sándor (sok gyönyörű versét ismerjük) Kegyelem c. verse passzivitást sugall. „Ez a magától, ez a Kegyelem.”

Nyugi, minden rendben van, Isten szeret. Olvassuk el Szent-Gály Kata szintén Kegyelem c. versét! Felszólít: Indulj, csináld, csak cselekvően szép az élet!

Kívánok jó döntéseket, az elmélkedés címére utalva: jókor, jól és nagyon.

Kiss József, Budapest

2024. december 2., hétfő – Mt 8,5-11 – A kafarnaumi százados

Már jó ideje úgy tapasztalom, hogy az evangéliumok leginformatívabb részei azok a történetek, amelyekben Jézusnak személyes találkozója van valakivel. Minden ilyen helyzetben jól megfigyelhető a felek viselkedése, és érthetővé válik a találkozás kimenetele. Ebben a találkozásban a római századossal Jézus meglepően közvetlenül viselkedik. Ennek okára nincs utalás. De a századosról feltételezhetjük, hogy együttérző ember volt. Megérintette szolgálójának a szenvedése. Egyszerű és következetes ember volt, akit a kimondott szó kötelez, akinek az életében az okok és a következmények a legnagyobb természetességgel együtt állnak. Gondolkodása inkább előre irányuló, problémamegoldó, mint visszatekintő, mérlegelő, elemezgető. (Ha sokat gondolkodott volna, lehet, hogy a saját érdemtelenységének az érzése óriásira nőtt volna, vagy esetleg még az is eszébe jut, hogy a szolgálója sem érdemli meg a gyógyulást, hisz annyi bűne van...) Bár maga is hatalommal bíró ember, érzi relatív érdemtelenységét is Jézussal szemben, képes a jól értelmezett alázatra.

De nemcsak a százados jelleme segítő elem ebben a sikertörténetben.

Nagy szerepe van a gyógyítást kérő hatalommal kapcsolatos, tapasztalaton alapuló hiedelmének is. Talán nem árt tudnunk, hogy hiedelmeink – akár tapasztalaton alapulók, akár „öröklöttek” – nagy erővel bírnak, egyszerre tudnak korlátozni és lehetőséget teremteni. Ezekről függ, hogy mit tartunk lehetségesnek, és mit nem.

Pár éve részt vettem egy tanfolyamon, ahol az előadó egy modellt mutatott arról, hogyan zajlik a teremtés folyamata. Ezen elmélet szerint a teremtés szüntelen, minden pillanatban eredeti tökéletességében kiárad. De ahogyan közelít az anyagi világ felé, korlátokba ütközik, tiszta rezgése módosul, torzul. Ilyen akadályként működnek az emberi történelem során kialakult kollektív, és végső soron az egyéni hiedelmek is. Megérintett ez az információ, Istennel való kapcsolatomat még bensőségesebbé tette. Azóta nehéz és kilátástalannak tűnő helyzetekben erőt ad a tudat: semmi, ami igazán fontos, nem romolhat el véglegesen, mert Isten teremtő tiszta fénye szüntelenül kiárad és minden pillanatban (!) újratermi a világot. A mi személyes világunkat is, ha legalább egy hajszálnyit talál.

Ez egy egészen jó hiedelem.

Orbán Ági, Felsőzsolca

2024. december 3. kedd – Lk 10,21-24 – Az Úr Lelke nyugszik rajta

Abból a szenvedélyes beszédmódból szeretnék kiindulni, amely Jézus megszólalását jellemzi, s nem is csak a kijelölt textusban, hanem a 72 tanítvány „kiküldését” elbeszélő Lukács-evangélium 10. fejezetének egészében. Erős és sötét érzelmi feszültség fejeződik ki Jézus szavaiban a tanítványokra leselkedő fenyegetések s a megtérést elmulasztó „pogányokra” váró pusztulás ecsetelésekor (szinte átokformulákban beszél ekkor). Ujjongó örömeinek ad viszont hangot, amikor a misszió sikerét hallja, majd amikor hálát ad ezért az Atyának. Mintha Jézus számára is ekkor, ebben az eseményben válna emberként is megtapasztalható valósággá Isten ígéretének – s benne saját küldetésének – igazsága és tétje: tudniillik a világ megvált(ód)ása, amelyben nem kisebb dolog megy végbe, mint az, hogy az Isten Atyává, Jézus (az ember) pedig az ő Fiává válik – mondhatjuk, megszületik az Isten-ember-viszony keresztény formája.

Része ennek az is – és Jézus éppen ezért dicséri-dicsőíti az Atyát –, hogy ennek megértése, befogadása és életelvként való elfogadása nem az ész, a tudás, a hatalom függvénye, hanem kizárólag szívé (amelyre a Lukács-evangélium Jézusa a kicsinyek metaforájával, a Jóság felé ösztönösen nyitott gyermekség képével utal). Szép zárata a textusnak, hogy Jézus nemcsak saját Isten-örömeinek ad hangot hálaimájában, hanem tanítványait is meghívja, hogy részesedjenek ebben a transzcendens, mégis emberi érzésként megtapasztalható örömben. Pontosabban, hogy vegyék észre, milyen boldogságeseemény részesei voltak, amikor úgymond elérték missziós sikereiket: „Boldog a szem, amely látja, amit ti láttok.”

Berta Erzsébet, Debrecen

2024. december 4., szerda – Iz 25,6-10; Mt 15,29-37
Higgyünk Istenünk gondoskodó szeretetében!

Izajás arról jövendöl ebben a részben, hogy Isten lakomát készít minden népnek a Sionon. Leveszi a leplet, a takarót, amely ráborult minden népre, örökre véget vet a halálnak. Az Úr letörli a könnyet minden arcról. Leveszi népéről a gyalázatot. „Itt van a mi Istenünk, benne reménykedtünk.” „Örüljünk szabadításának!”

Mt 15,29-37 ennek a jövendülésnek az újszövetségi megvalósulása: Jézus 4000 embert vendégel meg.

Tanít, meggyógyítja a betegeiket. Ezt látva a nép dicsőíteni kezdi Izrael Istenét.

Aztán Jézus megszánja a már három napja élelem nélkül vele tartó, őt hallgató sokaságot. Tanítványai segítségével hét kenyérből és pár halból megeteti a közel 4000 embert.

Egy újabb, szívmengető isteni tulajdonság: a gondoskodás.

Megvendéglés, kenyérszaporítás... az utolsó vacsora és a majdani égi lakoma előképe is.

És hogy mi a feltétele annak, hogy részesei lehessünk majd mi is ennek a lakomának?

- Legyen Isten a mi reményünk is!
- Ismerjük fel a csodákat, amik a mi életünkben bekövetkeznek!
- Örüljünk szabadításának, dicsőítsük érte!
- Ne legyünk kis hitűek a „kevés” láttán, hanem higgyünk Istenünk mindent megsokasító, gondoskodó szeretetében!

Baloghné Berényi Rita, Debrecen

2024. december 5., csütörtök – Mt 7,21-27

Mi az értékrendem?

Az értékrend azon értékek összesége, amelyeket egy személy fontosnak tart, döntéseiben követni szeretne. Iránymutató a cselekedetekben, hogy miként viselkedjünk, milyen életstílust kövessünk. Az ember legfontosabb jellemzője például a jó és a rossz fogalmának meghatározása. Olyan világban élünk, ahol különféle értékrendek ütköznek. Mindenki „mondja” a magáét... („Mindenki kakas a maga szemétdombján”, neki igaza van, és határozottan „kukorékolja” a magáét!)

Szerencsére találkoztunk Jézus Krisztus tanításával, aki a Hegyi beszédben elénk tárt egy értékrendet. Elfogadtuk, és életünk vezérvonalának gondoljuk.

Talán nem véletlen, hogy az egyház Advent idején ismételten szembesít bennünket a választott értékrenddel. De Jézus azt is mondja: Nem elég „Uram, uram”-ozni, vallásosnak lenni. Ismételttem végig kell gondolni, mire-kire épül az életünk. Jézus valójában egyetlen egy célt akart elérni, hogy hallgatóinak olyan stabil, minden körülmények között megálló erkölcsi tartásuk legyen, amely a viharok között sem omlok össze. Egész életünk egyfajta „építkezés”. Nem mindegy, hogy mi az alap, amire építkeznek. Aki hallgatja Jézus beszédét és meg cselekszi azt, hasonló a bölcs emberhez, aki sziklára épít. Nincs tehát olyan, hogy csak hallgatja...

A bölcs és a balga ember házáat is megtalálják a viharok. Aki él, dolgozik, aki családban él, akinek munkahelye van, feladatai vannak, felelős döntést hoz, annak jönnek a viharok, ütközések ellentétek, viták, veszekedések, konfliktusok. Fontos tehát, hogy ki az életünk alapja. Akinek az alap Jézus Krisztus, az kősziklára épített, és mindent kibír.

De mit jelent, hogy kősziklára, Jézusra építeni? Azt jelenti, hogy mélyre kell ásni, több munka, fáradtság, egészen Jézusig. Mélyen megismerni őt (evangéliumok)! Kötőanyaggal rátapadni, naponta ráhallgatni = imában elcsendesedni!

Nem elég hallgatni, meg is kell cselekedni, amiről Jézus beszél. Ha „rátapadunk” Jézusra, olvassuk az Írást, imádkozunk, beszélgetünk, akkor a súlyos kérdésekben is megértjük Isten válaszát. Tenni tudjuk azt, ami itt és most Isten „elvárása”. A hit halott cselekedetek nélkül, olvassuk a Jakab-levélben. Aki nem veszi komolyan Isten szavát, és nem aszerint akar élni, elpusztul. A homokra épített ház összeomlik.

Az értékrendek csatájában nem lesz elég mondogatni: „Uram, Uram!” Hallgatni kell, egyre mélyebben megismerni és következetesen megcselekedni... Advent ideje minderre különösen is alkalmas.

Horváth Józsi, Tata

Gyümölcsnek lenni

*Gyümölcsnek lenni az Élet fáján...
Melyet belülről érlel a hitem,
Bilincses, görcsös harcok árán
Naponta újra elmondott igen.
Gyümölcsnek lenni az Élet fáján...
Érlelni részként is egész magot,
Hogy szólhasson a magnak száján:
Jövőmben az egész fa vagyok!
Gyümölcsnek lenni az Élet fáján...
Testvérgyümölcsnek, közös ágakon,*

*Ahol a gondok éjszakáján
Van, kit ölel vagy megragad karom.
Gyümölcsnek lenni az Élet fáján...
Amíg a fával egy a lényegem,
Ezen az úton – lelkem álmán –
Dolgozzon bennem szív és értelem!
De érett gyümölcs az Élet fáján,
Nem lehetek, csak Tevéled, Uram!
Szeress, segíts és ne hagyj árván!
Követlek, Mester, szabd meg az utam!*

Gyombolai Márton, 1976

2024. december 6., péntek – Mt 9,27-31
Azon a napon a vakok szemei látni fognak

Az evangéliumi jelenetben szereplő két vak hallott Jézusról – Jairus lányának feltámasztása után vagyunk –, és kitartóan követték őt a gyógyulás reményében. (Úgy képelem, *egymásnak is segítettek*, így ketten együtt járva). Dávid Fiához kiáltoznak, így mennek utána a sötétségben élve, a fényre vágyakozva.

Jézus a hitüket firtatja, pedig a kitartásuk elég lehetne bizonyítéknak.

*Ki kell mondani, amit hiszünk, és Jézus segít, hogy megnyíljon a szemünk, ha **valóban** hiszünk („Legyen a hitetek szerint!”).*

A gyógyulás után – hiába kérte Jézus –, *nem tudták magukban tartani*, hogy csoda történt velük. Mert tele volt a szívük hálával.

Vajon én hálás vagyok-e a mindennapok csodáiért? Továbbadom Jézus örömhírét?

Most, hogy írom a gondolataimat, október van, a látás hónapja. Különösen sok szó esik a szemünkről, a látásról. *Fontos a tisztánlátás!*

A mindennapokban versenyeznek a figyelmünkért az információk, a látnivalók.

Nehéz kiválasztani, mi az, amit érdemes meglátni, és mi az, amit nézni sem kéne.

Uram, tisztítsd meg a látásomat, és magam is igyekezni fogok, hogy jó felé nézzek, és azt jól lássam!

Aczél Márta, Halásztelek

2024. december 7., szombat – Mt 9,35-10,1.6-8
Elközelgett az Isten Országá

Drága Jézusom!

Te nagyon nagy dolgot műveltél a világban kétezer évvel ezelőtt. Megmutattad, hogy hogyan kell élni, hogyan kell szeretni, szolgálni az emberek között. A tizenkét tanítvány kiválogatásával létrehoztad azt a közösséget, amellyel a gyakorlatban is bemutattátok a nagy É-vel írt Életet. A tanítványok bátorítására is szükség volt, hogy nemcsak Izraelben, hanem távolabb is megismerjék az emberek – a pásztor nélküli juhok –, hogy közöttünk van az Isten Országá. Kétezer év után a mi feladatunk is az, hogy hirdessük az örömhírt az emberek között.

Te mit teszel annak érdekében, hogy megváltoztasd az emberek gondolkozását arról, hogy van egy örömtelibb, szebb élet itt a földön?

Milyen szolgálatokkal próbálsz megnyerni embereket az Isten Országá számára?

Példa vagy az emberek előtt?

Aczél Géza, Halásztelek

2024. december 8. – Advent 2. vasárnapja – Lk 3,1-6

**„Ami görbe, egyenes lesz, a göröngyös pedig sima úttá:
és meglátja minden test Isten üdvösségét...”**

Istenem, hát igen! A próféták... Micsoda elképesztő küldötteid voltak ők... Itt éppen Keresztelő János tüze, sodró lendülete, egy dologra ráhangoltsága, óriási hite a tekintélyt parancsoló, elámulásra készítő, és amint tudjuk, nemcsak beszélt, hívta a népet, buzdított rengeteg hozzá sietőt, hanem meg is élte azt, amiről ez a fantasztikus látomása volt. Vállalta küldetése, dörögdelmes szavai következményét, előbb a nélkülözést, később aztán az elfogatást, a magára maradottságot, a kétségeket („Te vagy-e az, aki majd eljön, vagy mást várjunk... ?”), s végül a kivégzést.

Olyan körökben mozgunk, hogy mindannyian láttunk magunk körül prófétákat, sőt többen közülünk életközösségben is voltak-vannak prófétával.

- Indít-e még engem is valamire a hitnek, eltökéltségnek a hősies megnyilvánulása?
- Tudok-e szeretettel, megértéssel, elviseléssel segítségére lenni egy vehemens, nehéz embernek, akkor is, amikor én nem úgy csinálnám, ahogy ő nyomul, de a kitűzött célját helyesnek látom?
- Ha egy jó dologba beleállok, és visz előre a lendület, tudomásul veszem-e, hogy az az én vízióm, az én feladatom, és nekem sokszorta több energiát kell beleadnom, nekem kell működtetnem azt, az engem szeretők-becsülnők pedig más mértékben jönnek velem?
- Akarok tüzet gyújtani, amely aztán engem is éget...?

Magyar Ági, Székesfehérvár

***

Útkészítés ma

Keresztelő János az Ószövetség utolsó prófétája. Isteni elhívása nyomán prófétai hagyományokhoz kapcsolódva folytatja működését. János a bűnbánat hirdetője, az előfutár. Isten üdvösségének útját bűnbánattal kell elkészíteni, hirdeti. A pusztában kiáltónak hangja János. Az útkészítést erkölcsi és vallásos értelemben kell érteni, jelentése bűnbánat, megtérés Istenhez, bűnbánati keresztség a bűnök bocsánatára. Micsoda óriási mű: utat építeni a pusztában!

Jánosnak, a bűnbánat hirdetőjének, az előfutárnak minden időben küldetése van. Engem mindig az érdekel, hogy kétezer évvel később mit üzen nekünk ez a bibliai rész. Vajon ma is elő kell készíteni az Úr útját? Mit kell kiegyenesíteni, mit kell feltölteni, elhordani? Rászorul erre Isten? Ha mi vagyunk a keze és lába, akkor azt gondolom, hogy igen.

A ma emberének a ma nyelvére kell lefordítani – érthető szavakkal, tettekkel – az Úr üzenetét. Ez mindannyiunk feladata! Ma is van pusztaság, sötétség, leginkább a lelkekben. Észrevesszük-e, ha ilyet látunk magunkban vagy körülöttünk? Sokan azt hiszik, hogy valami nagy dolgot kell tenni Isten tolmácsolásaként, a sötétség eloszlatásáért, a pusztaság felvirágoztatásáért. Azt hisszük, hogy nem vagyunk rá képesek, ezért el sem kezdjük. Pedig ha tudnánk, mennyire éhezi mosolyunkat a szomszéd néni! Milyen örömet okozunk az osztálytársunknak, kollégánknak, nagyszüleinknek, házastársunknak stb. azzal, hogy egyszerűen csak végighall-

gatjuk. (Többször hallottam anyósomtól búcsúzól, miután végigbeszélte egy-két órát: „De jót beszélgettünk!”) Kiegyenesíthetünk egy-egy görbe utat azzal, hogy nem adjuk tovább a rossz hírt, a pletykát, nem panaszkodunk, nem terjesztünk, gerjesztünk félelmet gyermekeinkben, környezetünkben. Ha nem arra összpontosítjuk figyelmünket, energiánkat, ami negatív, ijesztő, hanem arra, amiért hálát adhatunk, aminek örülhetünk, akkor hidat építünk mélységek fölött, összekötünk, kapcsolatot teremthetünk.

Legyünk embere a másik embernek, akit ezáltal elkísérünk a pusztán át a forráshoz. Közös léptünk nyomán virágok fognak nyílni a pusztában. Lehet, hogy nem elég egyszer bekopogni a magányos szomszédhoz. Csinálhatunk ebből rendszert. Lehet, hogy nem elég egyszer megbocsájtani a fájdalmat okozónak. Lehet, hogy többször kell időt, energiát szakítani egy-egy beszélgetésre, fizikai segítségre. Azt tapasztaltam, hogy apró szeretetgesztusokból lehet utat építeni, völgyet feltölteni, fényt árasztani.

Az útkészítés jutalmául megláthatjuk az Úr szabadítását, ígéri az Írás. Mit jelent ez? Mitől szabadít meg? Az önzésemről, a haragomtól, a neheztelésemről. Mert amikor a másik felé nyitok, megnyílik bennem az, ami jézusi, kitisztul a homály, szabad leszek. Saját nyűgöm, terhem is lehull, eltűnik a panasz, nincs már neheztelés sem. Felszabadulok jól tenni, szeretni. *Szent-Gály Kata* szavaival (Kegyelem):

*A gyökér, a mag,
beléd szövődik és szállá fakad,
és vakmerő kalandra bátorít:
Kilépni önmagadból,
az átlagosból,
komolyan venni azt, amit hiszel.
Tulajdonképpen miért nem kezdted el?*

Kálmán Márta, Budapest

**2024. december 9. hétfő – Szűz Mária szeplőtelen fogantatása (főünnep)
Ter 3,9-15.20; Lk 1,26-38 – A nő és a férfi egyenlő az Isten szemében**

A Genézis könyvében a férfit előbb alkotta meg a Teremtő, de az asszony társa lett a teremtésben, hiszen ő a következő generáció életadója. Az angyali üdvözet nagy reményt ad, mert Jézus érkezésének hírére a szűz készségesen fogadta, ezzel pedig az ember újra méltónak mutatkozik arra, hogy színről-színre lássa Istent, sőt, annak akaratából a teremtő lényeg és a Teremtő döntését elfogadó női test egysége utat mutat minden embernek, hogy bensőséges kapcsolatra lépjen Istennel, és ezzel a saját isteni eredetét tudatosító férfi is azonosul. Ebben mintegy lezárul a Teremtés könyvében óhatatlanul esendőként és a kísértő eszközeként mutatkozó nő háttérbe szorítottsága. Sőt, a kegyelem kiterjesztése – az idős és magtalan Erzsébetre – jelzi, hogy küszöbön van egy új ember-Isten kapcsolat, amelyben a nő és a férfi, noha más-más szerepe van, mégis egyenlő az Isten szemében. A hagyományos szerepek nincsenek kőbe vésve, hiszen Márta és Mária történetében Jézus példának állítja azt a nőt, aki a tanítást fontosabbnak tartja a házimunkánál.

Uram, amikor most Jézus születésének ünneplésére készülünk, segíts, hogy átérezzük, milyen fontos feladatot is adott a mennyei androgünnek, a földi létében kettéválasztott embernek, hogy férfi- és asszonyalakban együtt mutassák fel minden társuknak a teremtésben, hogy Isten fiai.

A család, apa, anya és gyermek szeretetegységének képe öltött testet a Szent Családban, és példájuk igazi példa minden kereszténynek.

A Kisjézus eljövetele ne csak a szeretet, hanem a család krisztusi lényegére is irányítsa figyelmünket, és segítsen, hogy saját családjunk krisztusi egységét az egyenértékűség és a gyümölcsöző szeretet gazdagítsa!

Benyhe István, Budapest

2024. december 10., kedd – Mt 18,12-14
„Egy különös matematikáról”

Különös ez az isteni matematika. Egy elkóborolt bárány fontosabb a Pásztornak, mint a nyáj többi 99 tagja. A tékozló, mindenét elherdáló, apját súlyosan megsértő és cserbenhagyó fiú hazatérésének mintha jobban örülne az Atyja, mint a mellette maradó, engedelmes, dolgos másik gyermeke hűségének. A Szőlősgazda a nap utolsó órájában szolgálatába állót ugyanolyan mértékben jutalmazza, mint az egész nap a szőlőjében fáradozót. A jobb latornak, aki saját bevallása szerint is megszolgált a kereszthalált, ugyanúgy helye lehet a Mennyek Országában, mint aki például üldözések ellenére is Isten akaratát törekszik keresni és követni. Furcsa, emberi mércével igazságtalan az az értékrend, amely ezeket a döntéseket képes diktálni. Persze csak addig, amíg magamat a soha el nem kóborlók, az ajándékaikkal jól sáfárokodók, az Isten Országát fáradhatatlanul szolgálók körébe sorolom – másokhoz képest.

De mi van akkor, ha kiderül, hogy a mércém, amivel magamat és másokat mérem, hibás, torz, elfogult? Mi van, ha életem egy pontján azzal kell szembesülnöm, hogy bizony én vagyok az az elkóborolt bárány, az a tékozló fiú, az a kedvezményezett? Akkor még az is megtörténhet, hogy hála ébred a szívemben ezekért a különös igazságtalanságokért. Akkor köszönetet mondok a Pásztornak. Köszönetet, hogy nem legyint rám, nem vonja meg a vállát, hanem utánam ered, kitartóan szolongat, becézgetve a lelkemre beszél, és nem nyugszik addig, amíg – ha hagyom – meg nem ment a rám leselkedő legnagyobb veszélytől. Lenyűgöz ez a türelem, ez a törődés, ez a szerető figyelem. Köszönöm, Jó Pásztor!

Ruff Ferenc, Mór

2024. december 11., szerda – Mt 11,28-30

Akik találkoznak Jézussal

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve! Én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és *megnyugvást találtok lelketeknek*. Az én igám édes, s az én terhem könnyű.”

A Biblia-kommentárok szerint Jézus ebben a szakaszban azokhoz az elgyötört és megfáradt honfitársaihoz szól, akik a vallási előírások sokaságának terheit hordozzák. A vallási vezetők igája helyett Jézus a sajátját ajánlja. Persze az iga attól még iga marad, ami kényelmetlen, és a teher továbbra is teher, ami súlyos, de Jézus csak olyan terhet rak mások vállára, amit ő már előtte hordott.

Először meghív, majd megnyugvást kínál, és csak ezután jön az ő követésének elengedhetetlen velejárója, az iga. Ezt a terhet már nem fentről erőltetik ránk, hanem elfogadva a Mester hívását, az úton járás velejárója.

- Mitől vagyok most fáradt?
- Milyen elvárásokat támasztok magamnak, amelyeket nem tudok elengedni?
- Milyen kiüresedett vallási hagyományok terhe alatt görnyedezem, amit nem tudok felcserélni Isten országa megvalósulásának rám eső részéért?

„Az evangélium öröme betölti azok szívét és egész életét, ***akik találkoznak Jézussal***. Akik engedik, hogy üdvözítse őket, azok megszabadulnak a bűntől, a szomorúságtól, a belső ürességtől és az elszigetelődéstől. Jézus Krisztussal mindig megszületik és újjászületik az öröm.” (EG 1.)

Varró Cili, Mór

Zenehallgatás: <https://www.youtube.com/watch?v=rmkz6PxYLHI>

2024. december 12., csütörtök – Mt 11,11-15
„Az erőszakosak ragadják el azt!”

Az evangéliumok egyik legnehezebben értelmezhető mondata Jézusnak ebben a szakaszban elhangzó kijelentése a Mennyegek Országáról. Arról az „országáról”, amely egyszerre jelenti Isten Szeretet-világának kibontakozását a Földön, amelybe meghívást kaptunk, és amelynek munkásai lehetünk, és jelenti az üdvösséget, számunkra a végső beteljesedését „odaát”. Ennek az „Országának” előhírnökét, Keresztelő Jánost Jézus felmagasztalja, de azóta mindenkit, aki építője ennek az országnak, még nagyobbra értékeli.

Mit jelenthet az, hogy Isten Országának elnyerése az erőszakosaknak sikerül?

Mikeás próféta a Messiást jó pásztorként ábrázolja, aki bárányainak utat nyit a dús legelőre. A bárányok szelídek, de tülekedve ostromolják meg a karám kijáratát, ha megérik a zöld fű és a szabad rét lehetőségét. Erőszakosan törekednek oda.

Ugyanezt a sóvárgó vágyakozást látjuk a Jézussal való találkozásra, ahogyan a szír-föníciai asszony furakodott és lökdösődött a tömegben, hogy megérinthesse őt.

Jákob egy egész éjszaka birkózik Isten angyalával, erőszakkal akarja kikényszeríteni azt, hogy áldást kapjon. El is nyeri az áldást, sőt új nevet is: „Izrael”, azaz „Küzdöttél Istenedért, és nem adtad fel”.

Isten Országának építése közben folyamatosan belső erőszakra van szükségünk, vagyis önlegyőzésre, önmegtagadásra. Következetes és megalkuvás nélküli küzdelemre hibáimmal, bűneimmel, félelmeimmel, kétségeimmel, a kísértésekkel.

Az adventi időszak alkalmas lehet megkeresni, hogy Isten Országának építésében mi az, amiben elakadtam vagy amit halogatok, vagy amihez lusta vagyok, és egy „jákobi” birkózás után az áldás erejében talán erőszakot tudok venni magamon.

Csiky Lajos, Budapest

2024. december 13., péntek – Mt 11,16-19

A hit erős belső bizonyosság

Az apostolok Jézus élete végéig, három éven át együtt vándoroltak vele. Hallgatták őt, látták a csodáit és a gyógyításokat. Érzékelték, de nem tudták elhinni, de tapasztalták a hatását, tetteinek erejét.

Lassan megfogalmazódik bennük is az a kérdés, amit Keresztelő János szavakba önt: „Te vagy az eljövendő, vagy mást várjunk?”

Milyen egyszerű lett volna, ha Jézus igent mond – de még nem volt itt az ideje ennek a válasznak.

A hit nem egy információn alapuló tudás, hanem tapasztalatok alapján létrejövő erős belső bizonyosság. Ez nem tudás, hanem kegyelem.

A hároméves vándorlás végén Jézus még egyszer utoljára felteszi az apostoloknak a kérdést: „Kinek tartanak engem az emberek? – És ti kinek tartatok engem?”

Jézus elmondja az apostoloknak, hogy el fogják fogni, megölik, de harmadnapra föltámad. Tudják, de nem akarják elhinni.

Nagyon emberi, hogy a feltámadás után az apostolok között megjelenő Jézustól Tamás külön igazolást kér.

Azoknak, akik hisznek, nem kell bizonyíték. Akik nem hisznek, nem létezik bizonyíték.

A hit azt jelenti, hogy az ember elhiszi, amit még nem lát. Ennek pedig az a jutalma, hogy látni fogja, amiben hisz.

Kéthelyi Mária, Budapest

2024. december 14., szombat – Mt 17,10-13

Illés, Keresztelő János, Jézus

Ezután a tanítványok megkérdezték tőle: „Miért mondják az írástudók, hogy Illésnek előbb el kell jönnie?” Ő ezt felelte: „Illés valóban eljön, és helyreállít mindent [Mal 3,23-24], sőt, mondom nektek: Illés már eljött, s nem ismerték fel őt, hanem azt tették vele, amit csak akartak. Éppígy az Emberfia is szenvedni fog általuk.” Akkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nekik.

Malakiás 3,23-ban megjövendöli, hogy Illés eljön. „Íme, elküldöm hozzátok Illést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja.” Ebből származik a várakozás, hogy Illés vissza fog térni a Messiás megjelenése előtt. Ez azért is lehetséges, mert Illés nem halt meg, elragadtatott, ezért bármikor visszatérhet.

Mi az azonosság Illésben, Keresztelő Jánosban és Jézusban? A prófétai szerepük, Isten iránti elszánt elkötelezettségük, a bűnbánat hirdetése, a konfliktus a fennálló hatalommal, az egyszerű életmód. Mindhármuk egyik közös központi üzenete volt, hogy Isten közvetlenül be fog avatkozni a történelembe.

Mi a különbség? Időben Illés kb. 8-900 évvel korábban élt, és egy korábbi kor szellemiségét képviselte. Illés nem volt Jézus közvetlen előhírnöke. Illést a természetfeletti erők általi csodái tették híressé. Keresztelő János a bűnbánat és a vízzel való keresztség üzenetét hirdette, anélkül, hogy nagy csodákat tett volna. A kemény fellépés mindhármukat jellemezte, de Jézus miatt mégis a különbségek közé sorolom, mert ő a szeretetet, a kegyelmet, az irgalmat fontosabbnak tartotta. Az aszkézis vs. társadalmi élet is fontos különbség, ha Jézussal hasonlítom össze a két prófétát. Jézusnál fontos a közösség és a közösségépítés.

Összefoglalva Illés legfontosabb mondata ez lenne, ami a személyiségét és a tanítását legjobban jellemzi: „Meddig sántikáltok még kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt!” (1Kir 18,21) Keresztelő János mondata pedig: „Térjete meg, mert elközelített a Mennyek országa!” (Mt 3,2) Jézusé: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanem csak én általam.” (Jn 14,6) Jézus által az Isten országa a Földre jött. Jézus szemléletének megvalósítása elegendő nemcsak az égi, hanem a földi Mennyország eléréséhez is.

Vastagh Laci, Nőtincsi (Bibliakör)

Mit tegyünk hát? Ismétlődik a kérdés, újra és újra. Ahogyan szokás szerint mi magunk is megtanultuk: Mindig tenni kell valamit. Cselekedni kell, ha valamit el szeretnénk érni. Úgy is mondhatnám, kivétel nélkül cselekvést, így erőfeszítést kell tenni. Erőfeszítés kell ahhoz, hogy adjunk abból, ami a miénk. Erőfeszítés kell ahhoz, hogy ne vegyük el mástól, másoktól, a közösből azt, amit könnyedén megtehetnénk.

De miért van ez így? Miért nem alapvető az, hogy ami az enyém, az a tiéd is? Miért nem alapvető az, hogy a te örömed az én örömöm, a te sikered az én sikerem is?

Egyetlen helyen van értelme ezeket a kérdéseket lényegileg vizsgálni: önmagamban. Egyedül itt kaphatok csak hiteles választ. Ráadásul olyan mélységű lesz a válasz, amilyen mélyre merek ásni. Amilyen fontos számomra a kérdés, olyan értékes felismeréssel leszek gazdagabb. Mert ez így működik.

És el is érkeztünk valami nagyon fontoshoz: A felismerés az, ami hiányzott ott, ahol a „Mit tegyünk hát?” kérdés felmerült. A felismerés hiánya az alapvető (normális) állapotunk. De pontosan mi az, amit nem ismerünk fel?

A Valódi önmagunk természete. Az túl van a testen, a személyen, a tulajdonon, a vágyakon és minden mulandón. Az az eredendő, osztatlan egység, amely nem kérdez, csak ad, önmagától – önmagának. Feltételek és igények, elképzelések és gondolatok nélkül. Az, ami nem különbözik önmaga forrásától: „Én és az én Atyám egyek vagyunk.”

De vajon a cselekvéssel kiérdemlem-e a felismerést? Vajon a jócselekedetek végül összedóznak-e, és ha elérem a „limitet”, akkor majd felismerem önmagam valódi természetét? Nem. Nem így működik. Ha ez így lenne, akkor talán azt mondaná János: Add oda mindened, amid csak van annak, akinek, nincs! De nem ezt mondja! Vagy a vámosoknak: Hagyjátok ott az állásokat, és keressetek rendes munkát! Vagy a katonáknak: Hagyjátok el a sereget, éljetek szerény életet! De nem ezt mondja. Mert a vámosnak és a katonának is megvan a maga helye. Mert cselekedettel nem lehet kiérdemelni a felismerést. Ez egyedül az Ő kegyelmén múlik, és nem a körülményeken. Ezt pontosan látta János is, ezért mondta: „Én csak vízzel keresztellek benneteket. De jön nálam erősebb, akinek saruszíját sem vagyok méltó megoldani. Ő majd Szentlélekben és tűzben fog benneteket megkeresztelni.”

A legtöbb, amit magamtól tehetek, az csak talán a vízre elegendő. Amit Ő adhat, az Szentlélek és tűz. A valódi erő. Hogyan is érdemelhetném én ezt ki? Végső soron ki vagyok én? Hiszen végül önmagamra nézve látom, hogy semmi és senki vagyok. Amit életemnek gondolok, nem az én érdemem. Az éltető erő, amely bennem lakik, nem az én művem. Látom ezt a testet, amelyben lakom, látom gyengeségeit, határait, közelgő elmúlását. Ez vagyok én, a látszat-cselekvő, a magának-gyűjtögető, az egó. Ahogy János mondja: „Saruszíját sem vagyok méltó megoldani.” Hát vesszen el ez a pelyva a valódi tűzben, hadd kerüljön a valóban értékes a napvilágra, hogy soha többé ne takarja el felhő a napot!

Micsoda öröm hát János örömhíre!

Kiss Gergő, Diósjenő (Bibliakör)

***

Túlmutatni a tisztességtikán

Az igazi bűnbánat, amire a Keresztelő szólít fel ebben az igeszakaszban, ezt a kérdést váltja ki a körülötte lévő emberekből: „Mit tegyünk?” János beszéde szíven találta őket. A tettekre vonatkozó kérdés a bűnbánat értékének pecsétje. Az élet megváltoztatása és a komoly bűnbánat, amit Keresztelő János kér, az egyszerű felebaráti szeretetben nyilvánul meg: amije van az embernek, azt megosztja másokkal. János nem kívánja, hogy az egyetlent is odaadják. Nem követel hősiességet az emberektől, de igenis kéri az irgalmasságot, a tevékeny felebaráti szeretetet és a szociális érzékenységet. A vámosoknak, katonáknak azt hirdeti, hogy a meggazdagodási vágy, a kapzsiság helyett teremtsék meg a becsületesség, a jog, az irgalom, a megelégedés világát magukban, maguk körül.

Ez az üzenet vajon nekünk is szól? Aktuális ez ma is? Bizony az. Pedig ezen cselekedetek megléte még csak a tisztességerkölc betartását jelenti. Talán sejti ezt a Keresztelő is, mert ez mondja: „Én vízzel keresztellek titeket, de eljön az, aki erősebb nálam, és én arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam: Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket.” János nem használja ki népszerűségét arra, hogy mellét döngetve magát kiáltssa ki Messiásnak vagy legalábbis valami hatalmasságnak, népvezérnek. Határozott hangon prédikálhatott, de megmaradt az Úr elhivatott szolgájának, akinek „nem szállt el az agya”. Túlmutatott önmagán, alázatosan vállalta a közvetítő szerepét. Ő is várta az Urat, aki aztán el is jött hozzá, és János biztosan nagy megtiszteltetésnek vette, hogy ő keresztelhetette meg.

Mi is akkor töltjük be küldetésünket az iskolában, a munkahelyen, a családban, közösségeinkben, ha nem mi akarjuk megmondani a tutit, de szerényen elmagyarázzuk, ha nem érti valaki a leckét az osztálytárasaink közül, vagy konfliktusos helyzetben a béke eszköztárhoz nyúlunk; ha családfőként is tudunk bocsánatot kérni gyerekeinktől, házastársunktól, amikor belátjuk, hogy hibáztunk; ha embertársaink a szemünkbe nézve meglátják a szeretet, irgalom Istenét.

Olyan korban élünk, hogy mi már megismerhettük az Ószövetség etikáját meghaladó jézusi etikát. Talán mindenki megtapasztalta már a Mennyei Atya szeretetét szülei, testvérei, házastársa, barátai által, vagy közvetlenül Tőle is, amikor azt élte át, hogy szeretve van. Szeretve van, nem azért, amilyen, hanem annak ellenére, amilyen. Mert Isten túllát rajtunk, illetve belénk lát. Olyannak lát, amilyennek megálmodott. Amilyenek lehetnénk. Gyönyörűnek!

Ez a jézusi szeretet indítson el mindannyiunkat abba az irányba, hogy meglássuk magunkban és embertársainkban, még a mellettünk lévőben is, azt a bizonyos istenarcot!

Kálmán Márta, Budapest

2024. december 16., hétfő – Máté 21,23-27
Csillag jön fel Jákobból, királyi pálca támad Izraelből

Máté 21,23-27 szerint Jézus a jeruzsálemi templomban tanít, amikor a főpapok és a nép vénei kérdőre vonják, hogy milyen felhatalmazással cselekszik. Ezzel nemcsak azt kérdezik, hogy honnan származik az ő hatalma, hanem valójában megkérdőjelezzik az egész tanítói és gyógyító tevékenységét. Jézus azonban válasz helyett visszakérdez: Vajon Keresztelő János honnan kapta a küldetését – Istentől vagy az emberektől? A kérdés szorult helyzetbe hozza a vallási vezetőket, akik végül nem mernek válaszolni, mert tartanak a nép reakciójától, és saját hitbeli bizonytalanságukra is fényt derít.

A főpapokkal és a vénekkel való konfliktus során Jézus úgy tárja fel hatalmának isteni eredetét, hogy közben rámutat hallgatói képmutatására. Mivel nem ismerik fel Jézus igazi természetét, és nem hisznek benne, nem tudnak választ adni az ő kérdésére sem. Ez a csillag azonban, akit Bálám jövendölése említ, nem csupán egy politikai vezető, hanem egy olyan uralkodó, aki isteni bölcsességgel és hatalommal bír. Jézus megjelenése tehát nem földi hatalmak által elfogadott királyság, hanem Isten királyságának jelenléte a világban.

Ez a rész arra készíthet bennünket, hogy megvizsgáljuk saját hitünket és nyitottságunkat Jézus üzenete iránt. Vajon mi is felismerjük benne azt az isteni „csillagot”, amely igazságot és útmutatást hoz?

Virág Hanzli Edina, Diósjenő (Bibliakör)

2024. december 17., kedd – Mt 1, 1-17

Az ősök tisztelete

Ez a szentírási rész Jézus nemzetségtábláját írja le, Ábrahámától kezdve egészen Jézusig. Miről lehet itt jámboran elmélkedni!? Semmi fennkölt gondolat, semmi példabeszéd vagy jézusi mondás. Száraz, hosszú felsorolás. Ki kinek volt a fia, és a fiának a fia, és így tovább. Háromszor 14 nemzedék, azaz 42 nemzedék. Ha átlagosan húsz éves volt egy férfi, amikor megszületett a fia, akkor itt 840 évre visszamenőleg sorolja fel az ősöket.

Máté evangélista idejében az írásbeliség nagyon ritka volt, szájról-szájra adták át a történeteket, a fontos információkat. Ezek szerint fontos információ volt, kik voltak Jézus ősei sok-sok nemzedékre visszamenőleg. Valószínűleg nemcsak a neveket tudták, hanem az egyes ősökhöz tartozó jellegzetes tulajdonságokat, életük kiemelkedő eseményeit is ismerték, amelyekből tanulni is lehetett. Példát venni a kiemelkedő helyállásokból és okulni a bűnök-ből, elbukásokból.

Természetesen a jézusi értékrendtől teljesen idegen, hogy ma valaki azért jusson előnyökhöz, kiváltságokhoz, mert valakinek a valakije.

A napokban hallottam egy előadásban, hogy kutatások igazolják: aki jól ismeri az ősei múltját, az jól megállja a helyét a jelenben.

Ismered a szüleid, nagyszüleid, dédszüleid és távolabbi őseid történeteit? Kik voltak, hol és hogyan éltek, milyen örömeik, bánataik voltak? Miben hittek? Miért hoztak áldozatot? Hogyan találtak egymásra a párok? Miben adtak példát az utánuk jövőknek, és milyen bukásuk szolgált tanulságul? Elmeséled-e a gyerekeidnek, unokáidnak a családi történeteket?

Balogh Laci, Debrecen

2024. december 18., szerda – Mt 1,18-24
Igaz sarjat támasztok Dávidnak

A mai evangélium Jézus születésének történetét írja le. Mindannyiunkban felmerül a kérdés életünk során, hogy miért jöttünk a földre? Honnan jöttünk, hová megyünk, és mi értelme van az életünknek.

Az első igazság, amit olvashatunk, hogy Jézust az Isten küldte. Ezt minden emberről elmondhatjuk, hiszen mindannyiunkat az Úristen küldött ide a földre. A Mennyei Atya adja nekünk az életető lelket, a küldetést, a meghívást, és ő ad erőt, kitartást, szeretetet feladataink teljesítéséhez.

A második igazság ebben a részben, hogy József igaz ember volt. Az igaz ember betartja a törvényt. Felülről kapja az utasítást, istenfélő, határozott, szorgalmas, dolgos.

József igaz ember volt, a törvény szerint el kellett volna bocsátania a várandós Máriát. Az álomból felébredve eltöpreng, és nem cselekszik azonnal. Talán azon gondolkodik, hogy történhetett ez, miért pont velem? Csendben elbocsássam?

De József szerette Máriát, és nem tudott rosszat tenni vele. A felülről jött támogatás segítségével jó döntést hozott. Hagyta, hogy a szeretet vezérelje, és nem bocsátotta el jegyesét.

Jézus életét egy szent életű asszony és egy igaz férfi egyengette. Az eredmény nem maradt el. Jézus a világtörténelem legnagyobb hatású embere lett. 2000 év múltán is élő az ő alakja és tanítása. Jézus szent életű családjának szerepe volt abban, hogy töretlenül tudjon fejlődni, és azzá válni, akivé lenni az Atya küldte.

Fontos, hogy mi is törekedjünk arra, hogy az édesanyák Máriához hasonlóan szentéletűek, az édesapák pedig igaz emberek legyenek! Családjaink biztosítsák a gyermekek testi, lelki, szellemi fejlődését, hogy azzá válhassanak, akivé lenni mennyei Atyánk küldte őket. Tanítsuk meg gyermekeinket az adás, szolgálat, szelídség, jóság, senkit nem bántás, feltétel nélküli szeretet erényeire, hogy Isten országának hasznos és boldog tagjai legyenek! Ámen.

Németh Kriszti, Sziget közösség

2024. december 19., csütörtök

Bír 13,2-7.24-25a; Zsolt 70; Lk 1,5-25

Sámson felnövekedett: az Úr lelke működni kezdett benne

A szentírási részek a vágyott és végül megkapott gyermek születéséről és Istennek ajándékozásáról szólnak.

Sok dologra vágyunk: egészségre, gazdagságra, sikerre, biztonságra, mindig valami jobbra, többre, mint ami már van. Hiszen ez a vágy lényege, olyanra törekedni, ami még nincs a birtokunkban.

Azt sem könnyű megfogalmazni, mit is kívánunk, mire is vágyunk valójában. Hiány van bennünk, valami űr keletkezett az életünkben. De mi is az, ami ezt az űrt valóban betölti?

„Amikor túlságosan a földi dolgok kötik le figyelmünket és nem emeljük föl szemünket az égre, nem érezzük a nosztalgiát Isten iránt. Az evés, ivás, öltözködés kitölti életünket, és nem vágyunk valami többre. A pápa közösségi bulimiának nevezi ezt az állapotot, amikor mindenünk megvan, de a szívünk már érzéketlen.”

(forrás: *A napkeleti bölcsektől tanuljuk meg táplálni szívünkben az Isten utáni vágyat – Vatican News*)

Azt hiszem, ha a szívünk mélyére tekintünk, valójában arra vágyunk, hogy a gyermek a mi szívünkben is megszülessen, és Istennek tudjuk ajándékozni magunkat.

Hamar Gabi, Érd

2024. december 20., péntek – Lk 1,26-38

Íme a szűz méhében fogan, és fiút szül

Isten elküldte Gábor angyalt a galileai szűzhöz, hogy tudassa vele, a Magasságbéli Fiát fogja a szíve alatt hordani, majd megszülni. Csodás, misztikus jelenet, számtalanszor elképzelve, megjelenítve festményeken, filmekben, mindenféle művészeti formában. De vajon érezzük-e ennek a történetnek a felelevenítésekor, hogy itt micsoda óriási felelősségvállalásra került sor! Ilyenkor persze jön a szokásos magyarázat: Hát úgy azért más, ha egyenesen Gábrriel jelenik meg, és ő mondja! A frappáns válasz az lehetne, hogy a vállalás és a felelősség súlyának megfelelő támogató érkezett!

De az elvi kötélhúzástól eltekintve érdemes magunkba nézni egy pillanatra. A jézusi példamutatásnak és az evangéliumok részleteinek ismeretében vajon tudunk-e olyan kijelentést tenni, hogy „Legyen nekem a Te igéd szerint!”? Tudjuk-e elfogadni a sorsunkat, felvállalni az utunkat és felvenni a saját keresztünket? Mert ez a kijelentés ezt jelenti, ilyen egyszerűen. Amennyiben ezt nem vagyunk képesek megtenni, akkor miben áll a mi vállalásunk és hitünk? Ha hiszünk a Teremtő, Jóságos és Megbocsátó Istenben, aki a legjobbat akarja minden teremtményének, akkor hinnünk kell abban is, hogy az Ő akaratát követni a legjobb dolog számunkra.

A Megváltó születésének ünnepén gondoljunk Máriára, próbáljuk meg követni a példáját, fogadjuk el az Isten által kínált utat: Legyen nekünk a Te igéd szerint!

Ekler Attila, Érd

2024. december 21., szombat – Zsolt 32; Lk 1,39-45

„Mária pedig útra kelt azokban a napokban, és sietve elment a hegyek közé, Júda városába...

És boldog vagy te, aki hittél, mert be fog teljesedni, amit az Úr mondott neked.”

Két egyszerű asszony mély hite jelenik meg ebben a festők által is sokat ábrázolt jelenetben. Máriáé, akinek kimondott „igen”-ének köszönhetjük a Megváltót, és Erzsébeté, aki azért nagyon boldog, mert „az Úr elvette szégyenét”, s idős kora ellenére megtapasztalhatja az édesanyává válás örömét. Mária nem áttalott több mint 100 km-t gyalogolni Názáretből Ein-Karembe (ez legalább három nap!), hogy örömét megossza rokonával, Erzsébettel, s persze, azért is, hogy segítségére legyen várandósságának utolsó hónapjaiban. Mindkettőjük szíve alatt ott a magzat, ott a tapasztalás, hogy mindketten csodát éltek át, s tele vannak várakozással.

S igazából Jézusnak és Jánosnak is ez az első találkozása ebben a földi létben. János felujjong Erzsébet méhében, felismeri őt, akiről később azt mondja, hogy a saruszíját sem méltó megoldani. Milyen csodálatos, mély istenkapcsolatot feltételez az, hogy Erzsébet tudja, kit hord Mária a szíve alatt, mielőtt ő bármit is mondana! Eltelik Szentlélekkel, s áldást mond Máriára s gyermekére. Boldognak mondja Máriát, mert hitte, hogy beteljesedik, amit az Úr mondott neki.

A hit boldoggá tehet? Én úgy értelmezem, hogy hiszem, hogy Isten szeret, bízom benne, akkor is, ha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy én elgondoltam vagy szeretném, és erőt kapok a gyalogláshoz, míg el nem jön a nagy találkozás pillanata.

Azt hiszem, illik ide a mai 32. zsoltár utolsó sora: „Legyen, Uram, irgalmad rajtunk, amint benned bizakodunk!”

Frank Gabi, Érd

„Boldog vagy, aki hittél, mert be fog teljesedni az, amit az Úr mondott neked!”

Mária és Erzsébet találkozásában olyan boldogságot látunk, amely sokkal több múltó örömnél, kinőhető boldogságnál. Ebbe a boldogságba belenőni kell. Hogyan? Pál Feri egy prédikációja segített átgondolnom a szavakat ebben a mondatban.

Mária nyitott volt a Szentlélek hangjára, és személyes üzenetet kapott; ezt jelenti a „neked”. Mi következik ebből számomra? Ha a lelkiismeret hangját követem mint keresztény, az még kevés. Személy szerint nekem mi a feladatom?

Az üzenetet az Úr „mondta”. Honnan tudom, hogy nem az én belső hangom? Talán abból, hogy fölszólítás és kihívás jellege van, s nem vezethető le belőlem.

„Az” teljesedik be, „amit” az Úr mondott. Az üzenet nekem szól, de nem rólam. Nem az aktuális felszínen mozgó vágyaim kielégülése okoz efféle boldogságot.

Ami mély örömet okoz, az a személyiség beteljesedése. Isten ígérete nem arra vonatkozik, hogy minden vágyunk kielégül, hanem hogy a legmélyebb vágyaink, amelyek tükrözik a személyünk valóságát, ezek fognak beteljesedni. Mária nem azért boldog, mert valami természetes emberi vágya kielégült, hanem mert az ő személye az Istennel való kapcsolatban beteljesült.

„Hitte”, vagyis eljutott a bizalom nyitottságától a meggyőződésből fakadó elköteleződésig. Ezért „boldog” már itt és most, mert ennek az útnak már most realitása van.

Mennyei Atyám! Jöjj, és segíts az elmélyülésben, hogy lássam, halljam, érezzem azt a mély vágyamat, amely által a Karácsony nem a felszínes, gyermeki vágyak kielégülését jelenti már, hanem amely képes megteremteni a boldog egységet a személyiségemben rejlő lehetőségek és a Te hívásod között.

Kollár Emi, Érd

***

Honnan? Hová? Miért?

Megbecsülés, remény, megtiszteltetés. Ezt érzem, amikor meg-, illetve felkérnek (nem gyakran, nem ritkán) ilyen elmélkedések megírására. Szakrális hasonlat: mindezeket érezhette Mária, Zakariás, Erzsébet, a magzat és a Szentlélek is.

- Útra kelt
- Hegyvidékre
- Magzat
- Áldott vagy

Torz istenképek torz emberképet szülnek, illetve torz emberképek torz istenképet szülnek. Nem vagyok sem lelkész, sem bölcsész, de hála a 70/40-es létemnek (70 életév, 40 év közösségi élet) néhány gondolatot megfogalmazok. Mikor sikerül az ember- és istenképünket torzításmentesen tolmácsolni?!

Merünk-e útrakelni? Közösségbe lépni és benne megmaradni, gyermeket vállalni, szolgáló munkakört végezni? (Olvasandó a Hűségima, az idősebbek segíthetnek megkeresni.) Testvérbarátaimmal évek óta kirándulunk. Régi felismerés, hogy a túra legnehezebb része: reggel felkelni és elindulni. Gyönyörű ének: [„Indulj az úton, előre nézz...”](#)

Méltó és hiteles embertől tanultam a túravezetést (M. J.). Fontos, hogy a kirándulásban mindig szervezzünk felfelé menetet, ha kell, erőltetve, hiszen csak onnan szép a kilátás. Táborhegyi jelenés. Ugye, hogy lángolt a szívünk?

A magyar nyelvben csodálatos a magzat szó. A mag magában rejti a jövőt, a termést, a gyümölcsöt. Megtisztelő magvetőnek lenni.

„Boldog hajó a vén gálya is, ha hátán gyermekek futnak,
Nincs ott pokol és nincs ott halál, ahol dalolni és szülni tudnak”

(Ady: Ének a Visztulán).

Református köszöntés: Áldás, békesség! Számomra évek óta dilemma a köszöntés pontos jelentése. Nagy lelki mestertől hallottam, továbbadom, használjátok, terjesszétek: Légy áldás, és áldott leszel! Remélem, bokorízű.

Megint felszólítás a cselekvésre.

Kiss József, Budapest

2024. december 23., hétfő – Lk 1,57-66
Elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat

Akik csak hallották, szívükbe vésték, s mondták: „Vajon mi lesz ebből a gyerekből?” Mert az Úr keze volt vele.

Mert ha az Úr velünk, ki lehet ellenünk? Ez alapján emberi fejjel könnyen azt gondolhatjuk, hogy ha Istenbe vetjük bizalmunkat és elköteleződünk mellette, akkor védőburok övez minket, és nem érhet baj. Isten azonban sosem ígérte az embernek, hogy a Krisztust követő életmód nehézségektől és kihívásoktól mentes. Gyakran olyan megpróbáltatások érik az embert a mindennapokban, amikről úgy gondoljuk, hogy emberileg el sem bírjuk. Azt viszont megígérte, hogy mindig velünk lesz, bármi történjen is. „Nem hagylak el, sem el nem távo-zom tőled” (Zsid 13).

Habos Tomi, Érd

Radnóti Miklós: Naptár

Délben ezüst telihold
a nap és csak sejlik az égen.
Köd száll, lomha madár.
Éjjel a hó esik és
angyal suhog át a sötétben.
Nesztelenül közelít,
mély havon át a halál.

„Istenünk mélységes irgalmából, amellyel meglátogatott minket a magasságból felkelő, hogy fényt hozzon azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában ülnek, s hogy lépteinket a békesség útjára igazítsa.”

„Irgalomból, az ő végtelen szeretetéből látogat meg minket. Fényt hoz, mert sötétségben járunk, a békesség útjára igazít.”

Mit teszünk a fényvel, amit Istentől kapunk? Továbbra is maradunk sötétségben, vagy elfogadjuk és továbbítjuk fényét?

Lépteink a békesség útján járnak, vagy belemegyünk a békétlenségbe?

Számomra a hétköznapiakban mi a békesség útja?

Vajon úgy megyek a munkahelyemre/az emberek közé, hogy széppé tegyem a napjukat?

A többiekhez való viszonyomat mi határozza meg?

Mennyire vagyok hangulatember?

A másik piszkálódását: lenyelem? elsimítom? vagy visszaszúrok?

Harcolok a magam igazáért olyan dolgokban is, amivel sérülhet a másik, sérülhetek én is?

Tudok-e mértéket tartani a szavaimban, tetteimben?

Érzem-e, hogy hol a határ, vagy másoknak kell erre rávezetniük?

Békességet, nyugalmat teremtek-e magam körül, vagy feszültséget, esetleg haragot?

Hogyan ünneplem meg a karácsonyt? Milyen ajándékot adok másoknak? Tárgyakat? Vagy odaajándékozom az időmet, türelmemet, szeretetemet?

Az egész éves rohangálást (soha nincs vagy kevés időm van másokra) nem lehet egyetlen estén jóvátenni!

A valóban fontos dolgokra használjam fel az időmet, hiszen olyan kevés van belőle!

Minket szerető Istenünk. Köszönjük, hogy meglátogatsz minket, és elhozod a fényedet, szeretetedet, békességedet, nyugalmadat!

Horváth Péter, Érd

Sík Sándor: Te Deum

Téged Isten dicsérlek
és hálát adok mindenért.
Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,
hála legyen.
Hogy mindig jutott két garasom adni,
és magamnak nem kellett kéregetnem,
hála legyen.
Hogy értenem adatott másokat,
és nem kellett sírnom, hogy megértsenek,
hála legyen.
Hogy a sírókkal sírni jól esett,
és nem nevettem minden nevetővel,
hála legyen.
Hogy megmutattál mindent, ami szép
és megmutattál mindent, ami rút,
hála legyen.
Hogy boldoggá tett minden, ami szép
és ami rút, nem tett boldogtalanná,
hála legyen.
Hogy sohasem féltém a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek,
hála legyen.
Hogy akik szerettek, szépen szerettek,
és hogy nem kellett nem szépen szeretnem,
hála legyen.
Hogy amim nem volt, nem kívántam,
és sohasem volt elég, aki voltam,
hála legyen.
Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek nem akartak emberek lenni,
hála legyen.
Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,
hála legyen!
Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! –
hála legyen, Uram!
hála legyen!